

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Mgr. M. S.**, zastoupený JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem, se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ze dne 22. 4. 2013, č. j. PPR-25208-18/ČJ-2012-990131, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2016, č. j. 8 Ad 9/2013 – 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je bývalým příslušníkem Policie České republiky, zařazeným k Útvaru speciálních činností služby kriminální policie a vyšetřování a působícím na úseku ochrany svědků a dalších osob, kterým v souvislosti s trestním řízením hrozí újma na zdraví nebo jiné vážné nebezpečí. Dne 5. 10. 2012 byl z důvodu zahájení řízení o podezření ze spáchání kázeňského přestupku zproštěn výkonu služby a zároveň mu byla nařízena dosažitelnost

v místě pobytu dle § 40 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“). V záhlaví označeným rozhodnutím žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti (dalšímu) rozhodnutí ředitele Útvaru speciálních činností služby kriminální policie a vyšetřování (dále jen „služební funkcionář“) ze dne 17. 1. 2013, č. 13/2013, jímž mu byla nařízena dosažitelnost v rozsahu každé pracovní pondělí v rozmezí od 7.30 do 8.30 hod. na konkrétní adrese. Tímto rozhodnutím došlo ze strany služebního funkcionáře k přehodnocení nezbytného rozsahu dosažitelnosti, který byl jeho původním rozhodnutím ze dne 5. 10. 2012 stanoven od 9.00 do 12.00 hod. každý pracovní den. Ve všech těchto řízeních byl žalobce zastoupen.

[2] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu, kterou Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl. Městský soud konstatoval, že napadené rozhodnutí nebylo zvlášť orgánu veřejné moci, neboť žalobce do služebního poměru vstoupil dobrovolně a za plnění rozkazů byl finančně odměňován. Námitku nadbytečnosti nařízení dosažitelnosti neshledal důvodnou. Z § 40 odst. 3 zákona o služebním poměru dovodil, že zákonodárce zjevně nezbytnost stanovení opětovného nástupu k výkonu služby předpokládal a k jeho realizaci slouží právě institut dosažitelnosti. Pravidlo, podle kterého platí, že je-li účastník v řízení zastoupen, doručuje se rozhodnutí jeho zástupci, se v daném případě dle městského soudu neuplatní. Ustanovení § 40 odst. 3 zákona o služebním poměru je ve vztahu speciality k § 176 odst. 5 téhož zákona, neboť rozhodnutí, jímž je příslušník povoláván zpět k nástupu služby, je třeba doručit především jemu, neboť mu ukládá osobní a nezastupitelnou povinnost. Nadto povinnost doručit takové rozhodnutí přímo zproštěnému příslušníkovi vyplývá ze vztahu podřízenosti a nadřízenosti. Námitku porušení § 181 odst. 2 písm. a) a c) zákona o služebním poměru považoval městský soud za nedůvodnou.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalované a repliky

[3] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

[4] Stěžovatel namítá nedůvodnost nařízení dosažitelnosti v místě trvalého bydliště ve smyslu § 40 odst. 3 zákona o služebním poměru. Zdůrazňuje, že nerozporuje oprávnění služebního funkcionáře stanovit rozsah a místo dosažitelnosti, v posuzovaném případě to nicméně nebylo nezbytné, neboť stěžovatel byl zastoupen. Smyslem institutu nařízení dosažitelnosti je dle stěžovatele zabezpečení možnosti doručit zproštěnému příslušníkovi rozhodnutí o ukončení zproštění výkonu služby, na něž je navázáno stanovení nástupu služby. Stěžovatel však byl v řízení zastoupen, doručovat tedy bylo třeba zástupci, a nikoli stěžovateli (viz § 176 odst. 5 zákona o služebním poměru).

[5] Stěžovatel rozporuje závěr městského soudu, že vzhledem k tomu, že rozhodnutím o ukončení zproštění služby se příslušníkovi ukládá osobní a nezastupitelná povinnost, je § 40 odst. 3 zákona o služebním poměru speciálním k § 176 odst. 5 téhož zákona.

pokračování

Předchozí rozhodnutí (ve věci zproštění výkonu služby, uložení kázeňského trestu a propuštění ze služebního poměru) se rovněž nezastupitelně týkala stěžovatele, byla však doručena jeho zástupci. Stěžovatel rovněž nesouhlasí s argumentem městského soudu, že rozhodnutí o ukončení zproštění služby je třeba doručit přímo stěžovateli z důvodu vztahu nadřízenosti a podřízenosti, neboť všechna rozhodnutí ve věcech služebního poměru vyplývají z tohoto vztahu. Městský soud si zjevně spletl určení nástupu služby vyplývající z výroku o ukončení zproštění služby s organizačními pokyny, na které se ustanovení o řízení ve věcech služebního poměru nevztahují, a nevydává se o nich rozhodnutí.

[6] Nařízení dosažitelnosti považuje stěžovatel za svévolné, neboť v době vydání napadeného rozhodnutí bylo jednoznačné, že služební funkcionář stěžovateli výkon služby nařídít nemínil. V rozporu s § 40 odst. 4 zákona o služebním poměru ponechal v platnosti zproštění výkonu služby v době od nabytí právní moci rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti do propuštění ze služebního poměru. Dále nesouhlasí s argumentací městského soudu založenou na usnesení Ústavního soudu, sp. zn. I. ÚS 505/98. Městský soud pouze citoval rozsáhlé pasáže, aniž by z nich vyvodil příslušné závěry pro předmět řízení. Dané usnesení Ústavního soudu nelze na posuzovanou věc aplikovat, neboť § 37 zákona č. 154/1994 Sb., o Bezpečnostní informační službě, v rozhodném znění, byl jinak strukturován než § 40 zákona o služebním poměru. Stěžovatel rovněž zpochybňuje závěry daného usnesení Ústavního soudu, neboť povinnost dodržovat služební kázeň a strpět rozkazy nedává služebnímu funkcionáři pravomoc neomezeně zasahovat do práv podřízeného. Stěžovatel rovněž brojí proti samotnému zproštění výkonu služby.

[7] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti předně zdůrazňuje, že napadeným rozhodnutím nedošlo ke zproštění výkonu služby, nýbrž pouze k úpravě místa a rozsahu dosažitelnosti. Bylo vydáno za účelem maximálního šetření práv stěžovatele, původní rozsah byl omezen na jednu hodinu, tedy minimální rozsah nezbytně nutný pro případný operativní nástup stěžovatele k výkonu služby. K hlavní námitce týkající se doručování případného rozhodnutí o ukončení zproštění výkonu služby zástupci stěžovatele uvádí, že je nezbytné rozlišovat procesní zastoupení v řízení ve věcech služebního poměru a udělování pokynů příslušníkovi bezpečnostního sboru, který je stále ve služebním poměru, pobírá padesát procent služebního příjmu a je povinen dodržovat základní povinnosti vyplývající z § 45 zákona o služebním poměru. Žalovaná dále konstatuje, že úprava doručování obsažená v § 176 zákona o služebním poměru neobsahuje pravidla doručování písemností, na základě nichž je dotčená osoba povinna něco osobně vykonat. Proto je třeba aplikovat § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Rozhodnutím o ukončení zproštění výkonu služby je příslušníkovi stanovena povinnost nastoupit dle pokynů uvedených v tomto rozhodnutí do služby, takže je mu uložena povinnost něco osobně vykonat, a je proto nezbytné, aby mohlo být bez komplikací doručeno rovněž přímo jemu. Žalovaná poukazuje na častá obstrukční jednání účastníků řízení a jejich zástupců a možnost kdykoli vypovědět plnou moc, což obojí značně znesnadňuje operativní nástup zproštěného příslušníka do služby. Institut dosažitelnosti je třeba vnímat jako zajištění připravenosti zproštěného příslušníka nastoupit k výkonu služby, a nikoli pouze jako pouhé opatření k možnosti doručit rozhodnutí o ukončení zproštění výkonu služby.

[8] Žalovaná upozorňuje na specifickou služební zařazení stěžovatele na úseku ochrany svědků, což jej činí v některých případech téměř nezastupitelným, a zvyšuje tak důvodnost nařízení dosažitelnosti. Dále uvádí, že v řízení skutečně docházelo k obstrukčním jednáním ze strany stěžovatele a jeho zástupce. V době, kdy měl stanovenou dosažitelnost, se stěžovatel v určeném místě pobytu nezdržoval a po dovolání se na služební telefon sdělil, že je v zahraničí, a odkázal služebního funkcionáře na svého zástupce. Ten však na výzvy nijak nereagoval a žádné kroky v řízení nečinil.

[9] Stěžovatel v replice k vyjádření žalované kromě opakování již uvedeného nesouhlasí s tím, že specifická jeho služební zařazení by měla vést k odlišné aplikaci právních předpisů, a zpochybňuje tvrzení o své nezastupitelnosti v situaci, kdy byl žalovanou propuštěn ze služebního poměru. Uvádí, že v době, kdy byl zproštěn výkonu služby, mu žádné rozkazy nemohly být udělovány. K tvrzení žalované, že byl v době, kdy mu byla nařízena dosažitelnost, nekontaktní, konstatuje, že písemnosti, které se mu služební funkcionář pokoušel doručit, měly být doručovány zmocněnci a služební průkaz mu měl být odebrán již dříve, takže neměl být takto vyzván k jeho odevzdání.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[11] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou neshledal. Předně je třeba uvést, že správní soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou. Předmětem řízení před Nejvyšším správním soudem je přezkum napadeného rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno nařízení dosažitelnosti v rozsahu každé pracovní pondělí od 7.30 do 8.30 hod. Nejvyšší správní soud proto neposuzuje naplnění podmínek pro zproštění výkonu služby dle § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru, předchozí nařízení dosažitelnosti v rozsahu každý pracovní den od 9.00 do 12.00 hod. ani rozhodnutí o spáchání kázeňského přestupku a uložení trestu odnětí služební hodnosti. Stěžovatel ve své kasační stížnosti zpochybňuje výhradně opodstatněnost nařízení dosažitelnosti, nepředkládá žádné argumenty proti stanovenému rozsahu či místu dosažitelnosti ani nenapadá dodržení jiných zákonných podmínek. Nejvyšší správní soud se proto ve svém posouzení zaměří výhradně na otázku, zda bylo možné nařídit stěžovateli dosažitelnost po dobu zproštění výkonu služby přesto, že byl v řízení zastoupen ve smyslu § 172 zákona o služebním poměru.

[12] Dle § 40 odst. 3 zákona o služebním poměru je *[s]lužební funkcionář oprávněn nařídit příslušníkovi zproštěnému výkonu služby dosažitelnost v místě trvalého pobytu nebo na jiném místě, které stanoví na žádost příslušníka, a to v rozsahu, jenž je nezbytný pro stanovení nástupu k výkonu služby.*

pokračování

[13] V otázce nařízení dosažitelnosti náleží služebnímu funkcionáři dle citovaného ustanovení správní uvážení. O správním uvážení lze *„hovořit všude tam, kde zákon poskytuje správnímu orgánu ve stanovených hranicích určitý volný prostor k rozhodnutí, ... v němž s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný právní následek a zákonodárce dává správnímu orgánu možnost zvolit po zvážení daných okolností jedno z více řešení předvídaných právní normou“* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011 – 154, publ. pod č. 3073/2014 Sb. NSS). Soudní přezkum správního uvážení spočívá zejména v posouzení, zda správní rozhodnutí *„nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004 - 43).

[14] Stěžovatel dovozuje zákonné meze správního uvážení služebnímu funkcionáře z úpravy doručování v řízení ve věcech služebního poměru. Účelem institutu dosažitelnosti je dle stěžovatele doručení rozhodnutí o ukončení zproštění výkonu služby účastníkovi, a tedy v případě, že je účastník v řízení zastoupen, dosažitelnost mu nařídit nelze. Takový výklad však není dle Nejvyššího správního soudu správný. Stěžovateli je třeba přisvědčit, že povinnost nastoupit k výkonu služby vzniká okamžikem ukončení zproštění výkonu služby dle § 40 odst. 5 zákona o služebním poměru, které nenastává samo o sobě (např. skončením řízení o kázeňském přestupku), nýbrž až doručením rozhodnutí o ukončení zproštění výkonu služby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 3 Ads 91/2007 – 65, publ. pod č. 1759/2009 Sb. NSS), přičemž je-li účastník v řízení zastoupen, doručuje se rozhodnutí jeho zástupci (§ 176 odst. 5 zákona o služebním poměru). Povinnost doručit rozhodnutí zástupci nicméně nevylučuje možnost nařídit zproštěnému příslušníkovi dosažitelnost.

[15] Účelem zavedení institutu dosažitelnosti do zákona o služebním poměru bylo zabránění *„tendencím zproštěných příslušníků znemožňovat doručování rozhodnutí a nástup k výkonu služby“* (viz důvodová zpráva k zákonu o služebním poměru, dostupná na www.psp.cz). Institut dosažitelnosti je tedy preventivním opatřením proti případným obstrukčním jednáním zproštěného příslušníka či jeho zástupce, která by mohla znemožnit nástup k výkonu služby. Vyloučení možnosti nařízení dosažitelnosti v případě, že účastník je v řízení zastoupen, by vedlo k následkům odporujícím úmyslu zákonodárce. Plnou moc udělenou zástupci lze totiž kdykoli vypovědět a navodit tak (i opakovaně) situaci, kdy služební funkcionář nebude reálně schopen stanovit svému podřízenému, který by se např. v místě pobytu nezdržoval, nástup k výkonu služby. Nařízení dosažitelnosti rovněž umožňuje oznámit zproštěnému příslušníkovi rozvržení doby služby dle § 53 zákona o služebním poměru, což je pro nástup k výkonu služby nezbytné. Není vyloučeno zahrnout tento pokyn do rozhodnutí o ukončení zproštění, ale může nastat i situace, kdy v době jeho vydání není rozvržení jasné. V blízké časové souvislosti s předcházejícím doručením rozhodnutí, jímž zproštění výkonu služby končí, zástupci příslušníka, tak lze přímo policistovi oznámit pokyny k výkonu služby, jež se od něj osobně po právní moci zmíněného rozhodnutí očekávají.

[16] Dle judikatury Ústavního soudu příslušník bezpečnostního sboru svým služebním slibem stvrzuje závazek přispívat k plnění poslání tohoto sboru, což v případě Policie

České republiky znamená závazek chránit život, zdraví a majetek osob, veřejný pořádek a bezpečnost státu (usnesení ze dne 15. 7. 2009, sp. zn. IV. ÚS 1248/08). I po dobu zproštění výkonu služby je příslušník bezpečnostního sboru povinen plnit své základní povinnosti, neboť je stále ve služebním poměru, za což mu náleží služební příjem ve výši jedné poloviny (srov. usnesení ze dne 24. 2. 1999, sp. zn. I. ÚS 505/98). Je tudíž zcela přiměřené, aby, bude-li toho třeba k ochraně života či jiných důležitých zájmů, služební funkcionář vyzval zproštěného příslušníka k poskytnutí součinnosti, např. sdělením důležitých informací, které získal během výkonu služby.

[17] Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že příslušník bezpečnostního sboru je po dobu svého zproštění výkonu služby stále ve služebním poměru, za což pobírá příslušný služební příjem, byť v redukované výši. Udělením procesní plné moci zástupci nemizí tento základní vztah k bezpečnostnímu sboru, a proto policista nemůže zůstat pro své nadřízené zcela nekontaktní. Institut dosažitelnosti dle § 40 odst. 3 zákona o služebním poměru je preventivním opatřením, kterým služební funkcionář může předejít případnému obstrukčnímu jednání ze strany zproštěného příslušníka. Nařízení dosažitelnosti zastoupenému účastníkovi tudíž nevybočuje z mezí stanovených zákonem.

[18] Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nicméně v moderním právním státě neexistuje absolutní či neomezené správní uvážení. *„Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v první řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd.“* (usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS). Institut dosažitelnosti tedy musí být užíván pouze v souladu s jeho účelem – konkrétní omezení musí být proporcionální ve vztahu k cíli, jehož má být dosaženo. Proporcionalitu nařízení dosažitelnosti je třeba posuzovat především vzhledem k předchozímu chování účastníka a důvodu zproštění výkonu služby.

[19] Žalovaná nařízení dosažitelnosti odůvodnila obavou z prodlení při případném nástupu k výkonu služby, např. v důsledku vypovězení plné moci zástupci stěžovatele. V posuzovaném případě byla tato obava opodstatněna předchozí zkušeností služebního funkcionáře (kterou stěžovatel v řízení před Nejvyšším správním soudem nijak nepopřel) s obstrukčním jednáním stěžovatele, jenž i přes nařízenou dosažitelnost služebnímu funkcionáři prostřednictvím mobilního telefonu oznámil, že je v zahraničí, a odkázal ho na svého zástupce, který však na výzvy nijak nereagoval. Předchozí obstrukční jednání stěžovatele dokládá, že nařízení dosažitelnosti objektivně nebylo libovůlí služebního funkcionáře. Nejvyšší správní soud však podotýká, že vyličení této konkrétní zkušenosti již v napadeném rozhodnutí by jistě přispělo k větší přesvědčivosti odůvodnění rozhodnutí o nařízení dosažitelnosti. Žalovaná nemůže doplňovat odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vyjádření ke kasační stížnosti. Stěžovatel nicméně žádné argumenty, pro které by bylo třeba posoudit nařízení dosažitelnosti jako nepřiměřené či diskriminační, neuvedl, a své výtky omezil v zásadě pouze na tvrzení o tom, že nařízení dosažitelnosti nemá smysl, je-li příslušník sboru zastoupen. Proto odůvodnění napadeného rozhodnutí (třebaže poměrně stručné) obstojí.

[20] Hlavní stížní námitka spočívající v tom, že z důvodu zastoupení v řízení stěžovateli nebylo možné nařídit po dobu zproštění výkonu služby dosažitelnost, je nedůvodná.

pokračování

Nejvyšší správní soud neshledal ani jiné porušení mezí správního uvážení. Pro úplnost Nejvyšší správní soud podotýká, že tvrzení stěžovatele, že bylo jednoznačné, že služební funkcionář nemínil ukončit jeho zproštění výkonu služby, je zcela nepodložené a zůstává v rovině pouhých spekulací. Soud se jím tedy nemohl zabývat.

[21] Ačkoliv lze stěžovateli přisvědčit, že městský soud mohl své závěry o zákonnosti napadeného rozhodnutí přesvědčivěji zdůvodnit (především upustit od citace dlouhých pasáží z rozhodnutí Ústavního soudu, které nijak nevypořádávají vznesené námitky), neshledal Nejvyšší správní soud důvod pro jeho zrušení. Závěr městského soudu, podle něhož stěžovatelovo zastoupení v řízení před správním orgánem nevylučovalo nařízení dosažitelnosti ani jeho opodstatněnost, je správný, je ovšem nezbytné korigovat závazný právní názor městského soudu (ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publ. pod č. 1865/2009 Sb. NSS). Na rozdíl od městského soudu Nejvyšší správní soud zastává názor, že § 40 odst. 5 zákona o služebním poměru není ve vztahu speciality k § 176 odst. 5 téhož zákona, a tudíž i v případě rozhodnutí o ukončení zproštění výkonu služby platí obecné pravidlo, že je-li účastník řízení ve věcech služebního poměru zastoupen, doručují se všechna rozhodnutí jeho zástupci. Povinnost doručit dané rozhodnutí přímo zproštěnému příslušníkovi rovněž nevyplývá z povahy služebního poměru, tedy ze vztahu nadřízenosti a podřízenosti. Zastoupení v řízení ve věcech služebního poměru nicméně nevyklučuje nařízení dosažitelnosti, jež slouží k předejití obstrukčním jednáním zproštěného příslušníka a jeho zástupce směřujícím k neplnění základních povinností příslušníka bezpečnostního sboru, zejména k nenastoupení k výkonu služby.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[23] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovaná netvrdila, že by jí nad rámec její běžné činnosti jakékoli náklady vznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalované náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu